

[Arne Melchior]

Det er da rigtigt, som hr. Jørgen Estrup siger, at så er kamphandlerne indstillet, og så kan statsministeren eller måske snarere forsvarsministeren i dag igen sige tak til oppositionen for, at den har gjort det muligt for regeringen at sejre, nemlig over sig selv. Og den, der overvinder sig selv, er som bekendt større end den, der indtager en hel stad, så det må siges at være en ganske betragtelig sejr.

Men hr. Jørgen Estrup tager altså fejl, når han fryder sig sådan over, at han har fået sin vilje. Hr. Jørgen Estrup burde måske genlæse statsministerens åbningstale. Det er jo ikke så mange uger siden, den blev holdt. Her skulle forsvarskommissionen ind i stedet for en forsvarsaftale, i hvert fald indtil videre. Ved det lykkelige forlig nu mellem 7 partier – og det er virkelig lykkeligt, og mange har medvirket godt til det; ikke mindst fru Annette Just fra Fremskridtspartiet har gået en meget fin budgang og udfoldet meget gode diplomatiske evner, men ingen andre nævnt, ingen glemt – foreligger der nu en aftale, som ændrer statsministerens åbningserklæring, således at der nu først kommer en aftale, der kan skabe tryk, ro, ordentlige arbejdsforhold og fornuftige økonomiske betingelser for forsvaret, og at der så dernæst kommer et resultat ud af en kommission.

Når hr. Jørgen Estrup så siger, at aftalen kan genforhandles vedrørende 1991, står der jo udtrykkeligt, at det kan den mellem aftaleparterne – jeg skal understrege, at det så må være dem, der indgår aftalen nu, uanset hvordan Folketinget måtte se ud til den tid – men det kan, hr. Jørgen Estrup, enhver aftale. Enhver kontrakt og enhver aftale kan altid tages op til genforhandling, men den kan kun ændres ved enstemmighed mellem alle aftaleparter. Derfor er den sætning, der står om det, ikke noget nyt eller mærkværdigt. Det er bare en konstatering af noget selvfølgeligt.

Jeg håber, at forsvarsministeren vil betragte både denne sags oprindelse og dens udgang som en udstrakt hånd til, at det skal være muligt for ham – problemløseren – at gennemføre en 3-årig forsvarsaftale allerede i det første halve år af regeringens levetid og altså af forsvarsministerens eksistens som sådan. Derfor forventer jeg, når forsvarsministeren nu tager ordet, at han – ligesom statsministeren gjorde det i går – vil give udtryk for sin glæde over sejren, som oppositionen har gjort det muligt for rege-

ringen at vinde. Lad os vinde mange af den slags sejre sammen.

Helge Adam Møller (KF):

Det har foreløbig været en spændende debat, synes jeg, at følge, og det er interessant at konstatere, at der nu er 7 partier, som alle på forskellig måde her fra talerstolen har tilsagt støtte til at løse forsvarets opgaver. Men når vi nu snakker om forsvaret og om NATO, så lad os prøve at komme ned til, hvad det egentlig drejer sig om. Det drejer sig om mennesker af kød og blod. De 17 medlemmer, vi har i Forsvarsudvalget, kender en sag, der har kørt der et halvt års tid, og hvor vi har fået breve fra en socialchef – jeg siger socialchef, selv om det er forsvaret, vi snakker om – her fra Sjælland, som er næstkommanderende i en mobiliseringsenhed, som arbejderovre i Jylland. Han er altså en af dem, der skal genindkaldes, hvis vi mobiliserer. Han er næstkommanderende for en enhed med 200 ikke unge danske soldater. Det er nemlig nogle, der har været soldater for 10 eller 25 år siden, men det er den eneste enhed af den art, der kører i Midtjylland med kanoner og andet. Hvad er så status for den enhed, som for 14 dage siden har været genindkaldt for første gang i mange år? Det er, at de ikke har nogen biler at køre i, og at de ikke har nogen radioer, der kan betjenes. Alle, der ved lidt om det, ved, at hvis man skal skyde med kanoner, skal man altså også kunne snakke med hinanden, ellers aner man ikke, hvor granaterne havner henne. De har ikke noget som helst, der kan skyde mod fly, på trods af, at det er den eneste enhed, der kører rundt på et flere hundrede kvadratkilometer stort område. De kan kort sagt i øjeblikket ikke løse deres opgave, men der er altså 7 partier, som nu har været oppe på denne talerstol og sagt, at de vil være med til at løse opgaverne.

Jeg synes, vi skal tænke både på de 200 soldater og på de andre 72.000. Det er altså dem, vi eventuelt sender ud for at løse nogle opgaver, som vi – som folketingsmedlemmer – har ansvaret for at give dem. Når vi giver dem nogle opgaver, må vi også give dem midlerne. Jeg håber, at det vil smitte af i debatten, vi skal have i de kommende måneder og år frem til et forsvarsforlig, at det drejer sig om mennesker, der skal løse de opgaver, som vi i Folketinget pålægger dem at løse, og så må vi anstændigvis